

Een monnik wil een hoed

De man met de mooie hoed komt de kamer binnen waar iedereen al keurig en geduldig op hem zit te wachten. Braaf zit men op de in rechte rijen opgestelde stoelen. De man met de mooie hoed loopt tot voor de voorste rij. Hij kijkt de aanwezigen kalm en vriendelijk aan en neemt bedaard zijn hoed af. Hij begint te spreken. “Beste mensen,” begint hij, “fijn dat jullie allemaal zwijgen.” Op dat moment begint zijn linkerbeen nadrukkelijk te trillen, waardoor van schrik de mond van de man sprakeloos openvalt. In de geopende mond valt de mooie hoed van de man, de hoed die door het trillen van het linkerbeen de lucht in vloog. Vanzelfsprekend is de mooie hoed groter dan de opengevallen mond, maar desondanks slaagt de hoed erin zich te klemmen in de geopende mond. Het linkerbeen is doorgedaan met trillen, waardoor de hoed zich nog vaster klemt. Het wordt een heikele kwestie. De mensen op de eerste rij roeren zich, want dit is niet waarvoor zij gekomen zijn. Een man met een hoed in zijn mond is niet iets wat je thuis vol bravoure kunt vertellen. In het podium gaat een luik open en er verschijnt een monnik die al eens eerder ergens onverwacht verscheen. De monnik slaat de man van de mooie hoed zodanig dat de hoed minder mooi wordt, maar de man van de minder mooie hoed zijn hoed aan de monnik kan geven. De monnik neemt de hoed mee en sluit het luik als hij zich weer in het gat heeft laten zakken. Nu worden tevens de mensen op rij twee rumoerig. Dit is niet wat zij willen: een man die zich vooral gedraagt als een zwijger. Daarmee lijkt hij veel te veel op hun.

negen10|NOV|9tien; XX,elf,XIX